

Meditacions: Dijous de la tercera setmana de Quaresma

Reflexió per meditar dijous de la tercera setmana de Quaresma. Els temes proposats són: reconèixer el propi pecat; sinceritat a l'examen de consciència; reconquerir la nostra llibertat.

«JESÚS estava traient un dimoni que havia deixat mut un home. Així que el dimoni sortí, el mut parlà, i la gent n'estava meravellada» (*Lc 11, 14*).

Aquestes són les paraules de l'evangelista que ens introdueix,

sense gaire preàmbul, en aquesta escena. Aquesta expressió evangèlica —el «dimoni mut»— s'ha consolidat en la tradició espiritual de l'Església per descriure un fenomen que pot afectar qualsevol cristià: la falta de sinceritat. Es tracta d'una actitud que de vegades es pot donar a la nostra vida: la dificultat per assumir algun aspecte de la nostra vida que encara no l'hem omplert de Crist, i buscar ajuda per a aquella conversió.

Com que el dimoni és el pare de la mentida, posa tota la seva astúcia en joc perquè no ens adonem dels nostres errors. «Aquí hi ha un aspecte que ens pot enganyar: quan diem “tots som pecadors”, com qui diu “bon dia”, com una cosa habitual, fins i tot una cosa social, no tenim una veritable consciència del pecat. No: jo soc un pecador per això, això i això. (...) La veritat és sempre concreta»^[1]. La sinceritat comença amb un mateix. Com que no estem

exemptos de cap mal, necessitem anar al Senyor per ser curats. Sobre el «dimoni mut», Jesús deixa clar als seus apòstols que «esperits d'aquesta mena només es poden treure amb la pregària» (Mc 9, 29). Apropiar-nos a Déu amb senzillesa, invocar l'Esperit Sant, ens donarà la gràcia de conèixer-nos millor per identificar-nos més amb Jesucrist.

QUAN sant Josepmaria pensava en les conseqüències que podia generar aquell «dimoni mut», aquella falta de sinceritat amb un mateix i amb qui ens pot ajudar, les reunia en una paraula, potser forta:

«mesquineses»^[2]. En el seu origen, es tracta del que lògicament segueix a la manca de l'aire net que genera la veritat, que distorsiona no solament la capacitat de reconèixer allò real de la nostra vida sinó també, potser, en

les paraules dels altres. Ho veiem justament en els qui presenciaven l'escena després que el Senyor obra el miracle. Algunes persones de la multitud, en lloc de sorprendre's davant d'aquest fet inaudit, van començar a dir que Jesús expulsava els dimonis pel poder de Beelzebul. Altres, anant més enllà, «li demanaven un senyal del cel», cosa que no deixa de ser paradoxal, ja que acabaven de presenciar un veritable miracle.

Algunes vegades passa que, «si el dimoni mut s'introdueix en una ànima, ho engega tot a rodar»^[3], també les coses bones de la vida, com les meravelles que Déu obra davant dels nostres ulls. Una persona així condiona la seva pròpia capacitat de contemplar les accions del Senyor —en un mateix i en els altres—, i fins i tot, com passa en el passatge evangèlic, en tergiversa les intencions. Per això és valuós acudir

diàriament a l'examen de consciència per posar-nos en aquest breu temps, que és pregària, amb la disposició que l'Esperit Sant il·lumini la nostra consciència i ens empenyi a cercar d'estimar cada dia més Déu; llavors descobrirem la fondària del seu amor envers nosaltres, perquè ens abraça com el pare del fill pròdig quan reconeixem amb senzillesa les nostres dificultats i pecats. Per això, l'Església suplica cada any: «Inclineu-vos amb amor a escoltar la nostra pregària; il·lumineu les tenebres del nostre cor, amb la gràcia de la vinguda del vostre Fill»^[4].

JESÚS, en defensa seva, argumenta amb una explicació que qualsevol podria entendre: tot regne dividit contra si mateix està destinat a la ruïna. Ell no actua pel poder del dimoni, ja que no tindria sentit que

Beelzebul actués contra si mateix. És per això que el Senyor els anuncia directament el punt central: aquest miracle és realment un senyal que ha arribat el Regne de Déu. El que aquestes persones han presenciats no és més que una realització del que havia estat anunciat, i que el mateix sant Lluç porta a col·lació als inicis del seu Evangeli: Jesús és l'Ungit de Déu que ha vingut a portar la llibertat als captius.

I ens podem preguntar: als captius de qui? Del que era més fort que ells: el dimoni. És per això que el Senyor continua la seva intervenció amb una imatge: «Mentre un guerrer valent i ben armat guarda el recinte de casa seva, tots els seus béns estan segurs. Però si l'ataca un altre de més valent, un cop l'ha derrotat, li pren tot l'armament que el feia invencible, i en reparteix les despulles» (Lc 11, 21-22). Des del primer pecat, el diable havia guanyat terreny a la

humanitat. Va haver de venir Jesús, que és més fort que ell, per vèncer-lo i tornar a les persones el seu tresor més preciós: la llibertat.

Identificar i expulsar el dimoni mut de la nostra vida vol dir protegir aquest bé que ens ha regalat el Senyor. Com diu Jesús mateix: «La veritat us farà lliures» (Jn 8, 32) . Per això la sinceritat amb nosaltres mateixos, amb Déu i amb els altres, ha de ser part integrant d'aquesta tasca que tenim tots: lluitar cada dia per reconquerir la llibertat. Maria Santíssima, la dona lliure per excel·lència, plena de gràcia, ens ajudarà a viure en tot moment amb la llibertat pròpia dels fills de Déu.

[1] Francesc, Homilia, 29-IV-2020.

[2] Sant Josep maria, *Amics de Déu*,
núm. 188.

[3] Ibid.

[4] Col·lecta del dilluns de la tercera
setmana d'Advent.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/meditation/meditacions-
dijous-de-la-tercera-setmana-de-
quaresma/](https://opusdei.org/ca/meditation/meditacions-dijous-de-la-tercera-setmana-de-quaresma/) (22/03/2026)